

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxx**

zastoupené: JUDr. Jan Walter, advokát, se sídlem Volyňských Čechů 837,
Žatec

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 932/6, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. června 2018, č.j.: MMR-27126/2018-83/1658,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl potvrzen postup Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, při vyřizování její žádosti o informace datované dne 3. 8. 2017 zaevidované u Městského úřadu Vejprty podle ust. § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o informacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o informacích“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnila tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Popsala proběhlé správní řízení i obsah stížnosti, neboť

nesouhlasila s rozsahem poskytnuté informace. Namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečné, neboť se v něm žalovaný nevypořádal se všemi jejími námitkami (cituje ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „*správní řád*“, i judikaturu k rozsahu odůvodnění správního aktu). Konkrétně uvedla, že ve stížnosti namítala, že mezi poskytnutými dokumenty chybí soupis spisu, dále dokumenty očíslované 1 a 2, dále vyrozumění podatele podle ust. § 42 správního řádu, a dále dokumenty zachycující náležité šetření povinného subjektu, přičemž žalovaný se zabýval pouze námitkou týkající se chybějících dokumentů zachycujících náležité šetření povinného subjektu, ostatní nezdůvodnil, v čemž spatřuje vadu v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí a tím jeho nepřezkoumatelnost. Dále uvedla, že v rámci stížnosti namítala, že poskytnutí informací správním orgánem nadřízeným povinného subjektu v rámci rozhodování o stížnosti podle ust. § 16a odst. 6 písm. c) zákona o informacích vyžaduje vydání usnesení o převzetí věci, které žalobkyně neobdržela, s čímž se rovněž žalovaný nevypořádal.

[3] V dalším žalobním bodě nesouhlasila se závěrem, že dokumenty zachycující náležité šetření povinného subjektu neodpovídá smyslu zákona o informacích, aby žalovaný hodnotil, zda toto šetření bylo náležité, a zda nedošlo na straně povinného subjektu k pochybením, a že informace byly poskytnuty tak, jak byly k dispozici. Při této úvaze podle názoru žalobkyně nevzal žalovaný v potaz, že povinný subjekt může mít povinnost informací disponovat, a že taková povinnost znemožňuje informaci odeprít i za situace, kdy jí nemá k dispozici (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 115/2014-29 nebo 3 As 55/2014-33). Dále uváděla, že povinnost mít požadovanou informaci bude dána i tam, kde zákonné ustanovení sice detailně nespecifikuje konkrétní informaci, nicméně povinnému subjektu ukládá takové povinnosti, z nichž vyplývá, že k jejich splnění musí informací disponovat (cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 141/2011-67), což je podle jejího názoru i tento případ, neboť podnětem k zahájení šetření bylo podání z 22. 2. 2017, které na 10 stránkách textu popisovalo správní delikty podle stavebního zákona, k nimž dochází na určité stavbě, podnět byl podložen řadou důkazů. Žalobkyně dále popisuje obsah tohoto podání, a dále uvádí, že pokud se povinný subjekt dozvěděl tyto informace, měl si tyto skutečnosti ověřit. Žalobkyně uvádí, že povinný subjekt nejprve čtyři měsíce nedělal nic, následně dne 21. 6. 2017 provedl kontrolní obhlídku, následně si pak vedoucí stavebního úřadu vyměnila jeden e-mail se stavebníkem, ten se následně písemně vyjádřil, kdy odpovědnost za správní delikty odmítl. S takovým postupem povinného subjektu nesouhlasí, neboť se omezilo na dotaz u delikventa, a nejedná se tak o řádné šetření ve smyslu zjištění podle ust. § 3 a 50 odst. 3 správního řádu.

[4] Dále žalobkyně uvedla, že povinnost disponovat touto informací lze nalézt také u chybějícího soupisu spisu podle ust. § 17 odst. 1 správního řádu, který nebyl žalobkyni poskytnut. Dále uvádí, že povinnost disponovat touto informací vyplývá rovněž u chybějícího vyrozumění podatele podle ust. § 42 správního řádu. Tutéž povinnost pak shledává u dokumentů č. 1 a 2, a odkazuje na ust. § 10 odst. 4 vyhlášky č. 259/2012 Sb.

[5] Rovněž namítla, že poskytnutí informací nadřízeným správním orgánem je možné podle ust. § 16a odst. 6 písm. c) zákona o informacích, vyžaduje to však předchozí vydání usnesení o převzetí věci, které žalobkyni oznámeno nebylo.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl tytéž argumenty jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukazuje na velmi obecnou formulaci v žádosti o informace, kdy nebylo požadováno poskytnutí konkrétních dokumentů. V odůvodnění specifikuje žalovaný žalobkyní vytýkané dokumenty a uvádí, že jejich nepředání nelze dovodit, že by došlo k neposkytnutí úplných informací. Tyto informace nemohly být předány, jelikož nebyly součástí spisu nebo nebyly předmětem žádosti (soud spisu), krajský úřad tak poskytl informace, které měl k dispozici. Při postupu podle ust. § 16a odst. 1 zákona o informacích nadřízený úřad je oprávněn přezkoumávat pouze postup povinného subjektu při vyřizování žádosti, ale nemůže šetřit, zda příslušný správní orgán (Městský úřad Vejprty) k němu podaný podnět řádně šetřil, jak vedl spis a zakládal dokumenty, ani dovozovat, zda postupoval podle ust. § 3 a 50 odst. 3 správního řádu. Žalobní námitky svědčí o snaze žalobkyně přezkoumat náležitosti šetření podaného podnětu ze strany stavebního úřadu, ale takové námitky míří mimo předmět žádosti o informace tak, jak byla žalobkyní formulována. V rámci řízení o stížnosti žalovanému nepřísluší posuzovat námitky věcně se týkající jiného postupu správního orgánu (náležitého šetření podnětu, vedení spisu k němu a vyrozumění podatele o něm, ani přezkum, zda na základě tohoto podnětu měl správní orgán zahájit nějaké řízení). Povinnost krajského úřadu disponovat dokumenty, které žalobkyně v žalobě uváděla, nelze dovodit, neboť krajský úřad rozhodoval jako nadřízený orgán městského úřadu, u něhož byla žádost podána, a o informaci poskytl v rámci řízení o stížnosti na postup při vyřizování žádosti, tj. krajský úřad nebyl příslušný jednat ve věci podnětu, který učinila u Městského úřadu Vejprty jiná osoba, a ke kterému směřovala žádost o informace podaná žalobkyní. Krajský úřad nevedl a neměl povinnost vést spis, ten mu byl předán, nebyl ani příslušný k šetření podnětu. Dále uvedl, že je nestandardní, aby žádost o informace podala žalobkyně, když podnět podávala jiná osoba.

[7] K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na své argumentaci a požadovala přisoudit v případě úspěchu ve věci náklady řízení.

[8] K replice podal vyjádření žalovaný, který v případě úspěchu ve věci žalobkyně namítal, že ta vede šest dalších soudních řízení, kdy žalobkyně žádala o informace, které měla mít od svého právního zástupce, proto navrhoval nepřiznání nákladů řízení žalobkyni.

[9] Žalobkyně soudu podala další podání, v němž uváděla důvody pro podání žádosti o informace.

[10] Z obsahu správního spisu jsou s ohledem na žalobní body patrné tyto skutečnosti.

[11] Žádostí o informace datovanou dne 3. srpna 2017, doručenou Městskému úřadu Vejprty dne 4. 8. 2017, se žalobkyně domáhala „poskytnutí veškerých dokumentů o týkajících se šetření podnětu, který učinil u Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, xxxxx, advokát, svým podáním ze dne 22. 2. 2017“.

[12] Stížností doručenou Městskému úřadu Vejprty dne 4. 9. 2017 se žalobkyně dovolávala vyžádaných informací, které jí podle jejího tvrzení nebyly ve lhůtě poskytnuty (stížnost byla adresována Krajskému úřadu Ústeckého kraje).

[13] Sdělením Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 3. 5. 2018, čj. 618/UPS/2017-14, byly žalobkyni poskytnuty „požadované dokumenty založené ve spise vedeném Městským úřadem Vejprty, stavebním úřadem, pod sp. č. MU-VEJ/617/Sú-Še“.

[14] Napadeným rozhodnutím byl postup Krajského úřadu Ústeckého kraje potvrzen, přičemž v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny obdobné skutečnosti jako ve vyjádření žalovaného k žalobě.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[16] Podle ust. § 16a odst. 6 písm. a) a c) zákona o informacích: „Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že ... (a) postup povinného subjektu potvrdí,... (c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.“.

[17] Soud se nejprve vyjádří k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud nic takového neshledal – v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny skutkové i právní úvahy, kterými žalovaný zdůvodňuje výrokovou část správního aktu, odůvodnění postupuje logicky a hodnotí i důvody, které uváděla žalobkyně v rámci správního řízení. V této souvislosti soud uvádí, že současná judikatura nikde nepožaduje, aby odůvodnění správního rozhodnutí či rozsudku reagovalo na všechny uplatněné námítky, pokud ty nemají vztah k věci samé, což je podle názoru soudu tento případ. Subjektivní nesouhlas žalobkyně s odůvodněním rozhodnutí neznamena nedostatek důvodů rozhodnutí a tím jeho nepřezkoumatelnost. Jak soud uváděl již shora, odůvodnění je podle jeho názoru s ohledem na povahu věci samé dostatečné, přičemž reaguje i na argumenty (byť ne všechny, ty ale pro posouzení věci nejsou podstatné) žalobkyně a v tomto směru tak její veřejné subjektivní právo na řádné projednání věci nebylo zkráceno.

[18] K samotné věci soud uvádí, že souhlasí s žalovaným v tom směru, že v daném případě se jedná o řízení, které posuzuje podanou žádost o informace, a v těchto mantinelech se veřejná správa při jejím posouzení musí pohybovat. Jinými slovy řečeno – formulace žádosti o informace předurčuje rozsah poskytnuté informace nebo další právní řízení na takto vymezenou věc se váží. V této věci žalobkyně požadovala dokumenty týkající se šetření podnětu a v tomto směru jí bylo vyhověno, pokud jí byly dokumenty, které tvoří tento správní spis, poskytnuty. Podle názoru soudu tak nic jiného z žádosti žalobkyně nevyplývá, a pokud žalobkyně chtěla okruh takových informací rozšířit, měla tak učinit případnou další žádostí. Smyslem poskytnutí informace je sdělení příslušné informace, nikoliv hodnocení správnosti vedení spisu o podaném podnětu či úplném

obsahu takového spisu podle správního řádu či vyhlášky o spisové službě. K takovým námitkám slouží jiné právní instituty a v rámci zákona o informacích tyto námitky není jak věcně posoudit. Proto žalovaný nijak nepochybil, když v tomto směru své zjištění a právní hodnocení posuzoval.

[19] Skutečnosti, že ve správním spise podle názoru žalobkyně určité informace chybějí (přehled spisu a dokumenty pod číslem 1 a 2, vyrozumění podatele a informace o šetření ohledně podnětu), pak není důvodem, aby v rámci zákona o informacích byly tyto informace vytvořeny. Argumentace judikaturou soudů týkající se poskytnutí informací, kterými má povinný subjekt za povinnost disponovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 115/2014-29 nebo 3 As 55/2014-33, případně 1 As 141/2011-67), v takovém případě soudu nelze použít, neboť v případech posuzovaných Nejvyšším správním soudem se jednalo o jiné situace. V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.1.2015, čj. 3 As 115/2014 - 29, se jednalo o informace týkající se odvysílání určitého typu pořadů, v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, čj. 3 As 55/2014 - 33 poskytnutí vypracované právní analýzy, právní názor vyjádření v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2012, čj. 1 As 141/2011 - 67, č. 2635/2012 Sb. NSS, je pak velmi obecný a jednalo se o informace zjevně existující, které však musely být vyhledávány. Aplikovat tuto judikaturu v tom smyslu, aby v rámci vyhovění žádosti o informace, formulované jako v tomto případě, tím způsobem, že pokud některé informace ve správním spisu (či jinde) chybějí, tak je nutné je vytvořit, soud odmítá jako naprosto absurdní. Pokud tyto informace ve správním spisu nejsou, tak je možné se proti jejich absenci bránit jinými právními prostředky, nikoliv však tím, že v rámci zákona o informacích bude taková právní cesta nahrazena jejich vytvořením. Soud tak k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že pokud ve správním spise podle názoru žadatele o informace nějaká informace chybí, není možné, aby takovou informaci (např. spisový přehled) vytvořil povinný subjekt, jako informaci ji žadateli o informaci poskytl, přičemž je otázkou, jaký právní režim by taková informace pak dále měla (žadatel o informaci nemusí být účastník příslušného správního řízení).

[20] Ohledně žalobní argumentace, že v tomto případě měl usnesením převzít nadřízený správní orgán ve smyslu ust. § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích, když takové usnesení nevydal, v čemž spatřuje žalobkyně vadu řízení, soud uvádí, že v obsahu předloženého správního spisu se skutečně nenachází žádné usnesení, které by odpovídalo zákonnému postupu podle tohoto ustanovení, nicméně za situace, kdy krajský úřad disponoval příslušným spisem a informaci poskytl, soud považuje takové opomenutí za nepodstatné pro věc samu. Soud tak tento žalobní bod hodnotí tak, že se nejedná o vadu řízení natolik intenzivní a pro věc samu podstatnou, aby mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí.

[21] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[22] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. ledna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu